

D. Claudiu

D U R E R E A

Poveste D. MIHAELA și CLAUDIU

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Cuvântul autorului / 7

Partea I. RISIPA

Călătorul / 13

Calea / 28

Revelația / 64

Mihaela / 84

Pasiunea / 109

Partea a II-a. EȘECUL

Eșecul / 149

Un nou parcurs / 171

Lovitura / 202

Regrete / 222

Pustiul / 244

Epilog / 263

Glosar / 267

Călătorul

Un drum neclar, abia întrezărit, cu toate că ziua nu s-a terminat încă, accidentat și cu posibile capcane pentru un călător dezorientat ce pare că s-a rătăcit.

Pare greu de urmat, fără un orizont prea larg. Se mai întrevăd, cam neclar, ca niște apariții fantomatice, ceva obstacole, care distrag atenția unui călător aproape epuizat și incapabil să aprecieze care e calea de urmat. Ce drum să fie această cale, de unde a început și care e finalul? Greu de spus, nu pare cunoscut și nici prea frecventat.

Pe drum, un călător singur, obosit și apăsător de o povară nevăzută, care pare mult prea grea pentru puterile lui. Dezorientat, privește neajutorat în toate părțile. Caută ceva, un sprijin, un ajutor, o îndrumare, pe cineva.

Nu pare hotărât să continue, dar nici nu vrea sau nu poate să se oprească. Și chiar de-ar vrea, ceva îl forțează să înainteze, probabil ceva mai important decât dorința, nevoia dureroasă de a se opri măcar o clipă să-și dea seama dacă asta este calea lui sau eventual să revină acolo unde, neatent, a ales greșit direcția.

Dar ce poate fi mai important pentru un călător obosit decât un mic popas, o clipă de odihnă, o abandonare a efortului chiar și

numai pentru câteva clipe. Probabil, doar speranța sau chiar coningerea că finalul este aproape, iar la destinație se va bucura de recompense. Liniștea, odihna și confortul care să alunge durerea unei călătorii dificile, neîntrerupte, epuizante și cu beneficii greu de estimat, chiar incerte. Călătoria lui pare să fi fost doar un efort permanent de depășire a obstacolelor și nici finalul nu pare să-i aducă, precum o recompensă măcar, aprecieri pentru efortul făcut. Cât de apropiat poate fi finalul? pareă se întreba necunoscutul, căutând cu privirea-i obosită să deslușească în zare ceva.

Oare drumul pe care se află i s-a părut mai sigur, i-a fost impus, n-a fost atent când a ales sau a vrut să-și croiască singur un drum numai al lui, să lase o urmă de neconfundat? Orgoliu exacerbât sau înconștientă de neiertat, de aventurier anacronic și nehibzuit.

Poate are dreptate cine a zis că „pământul pe care îl calci devine cale”. Și atunci mai e predestinare? Sau el și-a croit un drum al său, indiferent de șoapte, strigăte, chemări sau sfaturi ce vin de aproape sau din depărtări și nimic nu l-a putut abate, oricât de greu i-a fost? Și dacă tocmai asta i-a fost scris? Fatalitate!

Chiar dacă a mai fost parcursă cândva și de altcineva, nu poți să știi, nu poți să vezi, ca s-o eviți, dacă i-a fost greu sau dacă nu s-o urmezi și tu. Pentru fiecare, calea ce-o deschid pașii lui pare doar a lui. Și totuși...

Merge, geme și se clatină, pare că o durere supărătoare, veche, fără leac îi face drumul și mai greu. Durerea fiecărui pas îi îngustează calea, i se înfășoară pe picioare, îi întunecă vederea, afectându-i chiar și rațiunea. Da, durerea pare să fi fost partenerul lui de drum care i-a creat probleme, dar l-a și stimulat, l-a obosit, l-a și ținut treaz, l-a afectat permanent și l-a și ambiționat să

continue, să lupte pentru calea lui. Ei i-o fi plăcut și s-a lipit de el sau alegerile lui au invitat-o să-l însoțească? Acum însă, amândoi par obosiți și se așteaptă probabil ca finalul să fie iminent.

Cum oare simt DUREREA lui și eu? Oare pe mine mă privesc mergând cu greu, împreună cu *Ea*, cu durerea mea? M-am dedublat oare? Disperat, probabil, să mai scape de durere, sufletul meu s-a detașat o clipă, luând și mintea mea cu el. Chiar și așa, nu pot scăpa de tirul întrebărilor care apar cu viteza gloanțelor. Ele nu trec, însă rămân înfipite în suflet și astfel provoacă daune mai mari. Nu le pot neutraliza, bloca, nu mă pot eschiva.

Nu am răspunsuri. Doar întrebări.

De ce sunt singur, am avut însoțitori, încotro mă îndrept, în ce scop, când am plecat și de unde, cât mai am de mers? Cu cine am plecat și unde ne-am despărțit? Prea multe întrebări, iar capul mi se pare gol. Nici amintiri nu mai apar în mintea mea. Inexplicabil cât de goală poate fi arena minții mele! Un loc unde vuietul ideilor n-ar trebui să înceteze niciodată.

Am să revin în corpul meu, chiar dacă nu-mi place ce-am văzut, dar se pare că, fizic, sunt întreg.

Parcă totuși e mai bine!

Oricât mă străduiesc, răspunsuri tot nu apar. Probabil sunt ascunse undeva, din cine știe ce motive.

Să se protejeze, să mă protejeze pe mine, pe alții? Alte întrebări fără răspuns. Să mai aștept puțin, să nu mă grăbesc, poate apare cineva care să mă ajute să înțeleg unde sunt și pe ce drum merg. Eventual să aflu care e finalul lui.

Privesc, în urmă – pustiu, înainte – nimic, în sus – doar negură rău prevestitoare, întreruptă rar de străfulgerări palide, care dispar

cu viteza unor vise dinainte de trezire. Simt un vânt stăruitor și rece ce s-a declanșat de ceva timp și a întrerupt fără speranță perioada liniștită, plăcută, fără griji. Zile pe care să le fi savurat în tihnă, înconjurat de ființe dragi, cărora să le dedic tot timpul meu.

Oare cum a apărut în mintea mea acest gând plăcut, despre clipe alături de cei dragi, acum când sunt singur pe drum și simt cum se apropie și vrea să mă cuprindă gheara rece a unei ierni cam timpurii și nedorite, mai ales pentru călătorii singuratici? Înseamnă că mintea nu m-a părăsit încă și poate raționa, dacă mi-au apărut asemenea idei.

Poate ce simt e doar o iluzie, o festă generată de un creier obosit, de prea multe planuri eșuate, de dorințe reprimite, de aspirații neîmplinite. Sau poate fi doar coșmarul unei apnee de o clipă. Sper să treacă, să-mi revin, pustiul din jur să dispară, să apară chipuri dragi, cunoscute, cei cu care am parcurs acest drum sau măcar o parte a lui.

Un alt gând a apărut înfiorător. Îmi arde creierul ca o bilă încinsă, ce se rostogolește lent, eliberată din matriță la forja imuabilă a timpului. Dacă nu e un coșmar și ce văd, ce simt, ce sunt e doar realitatea, neplăcut de rea și greu de suportat?

De ce n-aș putea să mă opresc, să schimb ceva, ce forță mă obligă să înaintez, să nu mai țin cont nici de voința mea? Mi-a imprimat cineva în creier un program care să preia controlul și să mă determine să fac sau să nu fac ceva, independent de voința mea? Sau am imprimate programe care îmi blochează anumite acțiuni? Alte întrebări. Ce multe sunt! Prea complicat pentru starea în care simt că mă aflu. De ce nu apar și răspunsurile oare?

La o evaluare superficială par întreg, nu-mi lipsește nimic, n-am lovituri vizibile, nu duc nimic în spate care să-mi îngreuneze

mersul. Atunci, de ce înaintez cu dificultate, de ce nu deslușesc calea de urmat, iar creierul pare că lucrează după un program propriu? Dar durerea asta sufocantă cum și când a apărut?

E cazul să-mi adun gândurile, să forțez amintirile să revină. Altfel n-o să știu ce am de făcut. Mă pierd de tot în pustiul ce pare că mă înconjoară.

Undeva în creier trebuie să fie o imagine, o informație, un fir de care să mă agăț și să mă ajute să aflu răspunsuri la câteva din multele întrebări care îl blochează. Sper să mai existe undeva în memorie informațiile necesare. Poate că n-au fost șterse de vreun șoc, de boală sau uitare.

Pentru un robot cu inteligență artificială era simplu. Găsea rapid informațiile șterse în „coș” și le restaura.

Eu însă simt oboseală, frig, durere. Mai ales durere, care se pare că e rezervată doar pentru ființele vii create de Dumnezeu. O condiționare specială, datorată, se pare, cuplului Adam și Eva. Deci nu sunt robot, beneficiez de durere. Din plin!

Sunt om! Atunci voința mea, „liberul arbitru”, ar trebui să mă ajute să schimb ceva ca să trec de starea asta. Dar dacă ea, voința mea, m-a adus aici? Era mai bine ca robot? Măcar nu mă mai chinuiam întrebările și nici durerea. Durerea pe care o simt ce poate fi, ce sursă are, când a apărut?

Un semnal de avertizare despre o afecțiune, o pedeapsă pentru greșeli de neiertat, sentimente rănite, pierderea unei ființe dragi, de neînlocuit? De aici trebuie să încep, ca să pot găsi răspunsuri, de la durere. Pare singura certitudine.

Dacă aș vorbi cu cineva, poate că memoria va elibera mai ușor câte ceva din ce ține ascuns. Așa se și spune: „Cuvântul este un spion care ascultă la ușa gândurilor”. Dar se pare că sunt singur,

nici rude, nici prieteni, nici alți călători pe drumul meu. Nici familia nu e cu mine!? Simt că-mi crește durerea când mă gândesc la familie. De ce oare? Ce afecțiune mai e și asta? Probabil că ar trebui să întreb un doctor. Oare ce fel de doctor, de cap, de inimă? Sau de suflet? Adică un preot? Parcă mai contează, tot nu e nimeni în jurul meu. Doamne, ce haos e în capul meu, doar un șir nesfârșit de întrebări. În suflet e și mai rău, doar durere.

Sunt dezorientat ca un copil de 3 ani rătăcit pe plaja mării în plin sezon. Cui să mă adresez, cine să mă ajute, ce să întreb dacă nu știu nici cum mă cheamă și nici cum am ajuns aici? Cred că mai am o singură posibilitate dacă vreau răspunsuri, să vorbească singur, poate mă aude *Cineva* și chiar dacă El știe, tot am să spun ce-mi amintesc. Să afle și alții pe ce drum am mers și de ce sunt singur acum, spre final, aproape de iarna aspră a vieții. Am decis, așa că o să încep cu...

Pare simplu, dar cum să găsească un fir, o imagine, ceva de la care să încep, despre care să vorbească?

Memoria nu prea mă ajută, doar simțurile par a ști ceva. Simt durere, este în mine arzătoare, ca o flăcără eliberată de o bilă fierbinte, care se plimbă de la inimă spre stomac, urcă la cap – aici pare mai ușor de suportat durerea –, dar revine la inimă rapid, de parcă i-ar fi frică să nu-i ocupe cineva locul. Stă puțin și pleacă iar pe același traseu, ca un uliu în recunoaștere, care-și caută prada. Parcă știe că, plimbându-se, efectul e maxim, nu o poți ignora și nici să uiți de *Ea*. Simt că lasă urme adânci, ca un tractor care ară, dar ce seamănă și va răsări este tot durere. Durere din durere, cam greu de suportat. O perspectivă îngrijorătoare!

Creierul nu se resimte, el poate uita, dar corpul are o memorie specială, care nu se șterge. Oasele, mușchii rețin pe viață trauma.

Am auzit că poate să te doară chiar și un picior care ți-a fost amputat. Memoria durerii sau, mai bine zis, dureroasa memorie a corpului. Iar inima ce-i? Cel mai puternic mușchi. Deci și locul preferat al durerii. Și chiar de n-ar mai fi durerea, memoria mușchiului o percepe. Ce mecanism pervers de autoîntreținere.

Ea, durerea, să fie informația cu ajutorul căreia să obțin măcar câteva răspunsuri? Nici n-am de ales, este aici agasantă, ca un copil care vrea să te întrebe ceva, puternică, insistentă, neobosită ca valurile mării pe timp de furtună. Tot gândindu-mă la durere, mi-a răsărit în minte ceva! Înseamnă că asta e soluția. Mi-am amintit niște versuri! M-au impresionat atât de mult, încât îmi amintesc și autorul:

„Iar durerile sunt stații

Lungi, de nu se mai sfârșesc.

Și în ciuda noastră parcă,

Tot mai multe se ivesc”.

Oare cât de mare a fost durerea care i-a inspirat lui Rabindranath Tagore asemenea versuri?

„Stații lungi de nu se mai sfârșesc”!! Dar dacă este capăt de linie și pentru mine nu mai urmează și altceva? În poezia „Balada vieții trecătoare”, Tagore se referea și la fericire, din ce-mi amintesc.

Da, „Sunt halte unde stăm câte-un minut”, spunea el. Poate că el s-a și bucurat de așa ceva.

Eu însă mă-ntreb acum: pentru mine când au trecut oare? Dormeam, le-am ignorat, mi-au lăsat vreo amintire, altceva decât regrete că au trecut și n-am știut? Sau au fost mult prea scurte ca să lase amintiri plăcute.

Tu nu știi, nu ai aflat? Viața trece, zboară, s-a înălțat. E ca un abur, doar o dâră a mai lăsat. Ce-ai făcut, n-ai observat, nu te-ai așteptat că-n viteză ea va trece chiar prin fața ta, dar privind aiurea n-o s-o poți vedea. Fugi, aleargă, strigă, ține-te cumva de ea. Să știi însă, nu se va opri și nici s-o întorci nu vei putea. Ce te uiți așa nedumerit? De ce ești așa speriat, nu știi cine sunt? Eu, conștiința și durerea ta! Tot voiai să vorbești cu cineva! Sunt aici și-ncerc să te ajut.

Atunci, să te întreb pe tine: oare prin pustiul ăsta, plin de durere în drumul meu, am întâlnit și halte de fericire cândva?

Memoria corpului meu nu reține așa ceva. Cât de mult aș vrea să simt acum măcar o adiere de fericire, chiar de nu o văd, să nu știu că este ea, doar să-i simt efectele. Cuvântul îmi sugerează ceva frumos, diafan, care te face mai bun, te încălzește ca un soare ce răsare după o noapte rece. Aș vrea să știu ce s-ar întâmpla atunci cu durerea, cu oboseala, cu dificultățile drumului?

Ai uitat cine sunt eu? Nu pot să-ți spun, trebuia să fii atent la drum. Halte în care te-ai oprit ai avut și tu. Sunt întotdeauna, dar nu le-ai acordat atenție, probabil ai sperat că vor urma mai multe.

Voiam doar să știu, să simt, să înțeleg ce-i fericirea. Am întrebat și eu. Cum să fac să lupt, să cer, să mă rog, ca s-o reîntâlnesc? Cu cine să mă lupt, la cine să cer? Poate că nici eu n-aș da. Ar trebui să mă rog, dar dacă drumul ales a fost greșit, crezi că mă mai ascultă cineva!? Pot să-l mai schimb acum?

Nu pot să-ți spun. Schimbarea de destin n-o faci când vrei, iar sacrificiul necesar e mare. Și din ce văd eu, tu nu mai ai ce sacrifica, nici putere nu mai ai. Pare că ai plecat la drum nepregătit.

Nu mai știu cum am plecat. Am luat și eu din grabă ce am considerat necesar, ce am auzit că trebuie la drum. N-am învățat prea multe despre calea ce urma și nici pe alții nu i-am ascultat.

Dar nu te-ai gândit că e un drum de-o viață? Nu-i o plimbare în parc, nu te duceai la magazin să-ți cumperi dulciuri. Ce ți-ai închipuit că va urma? Ce planuri ai avut? N-a fost nimeni să te-ndrume?

Îmi ceri prea mult acum, nu pot să-ți spun. Poate am crezut că e o aventură, că explorez ceva ca un copil neastâmpărat și răutăcios, că pot să îmi testez resursele și apoi să-mi văd de viața mea. Sau doar voiam să evadesc, să află ce-i dincolo de ce știam.

Indiferent de motiv, pare că ai ales greșit și iată că ai ajuns aici, singur și nefericit.

Înseamnă că nu mai pot face nimic și mă așteaptă o durere și mai mare, fără remediu?

Întotdeauna orice alegere faci presupune durere, la ceva renunți și nu vei ști niciodată cum ar fi fost dacă... Tu nici șansă cred că n-ai avut!

E trist. Trebuie să accept că ăsta este drumul meu, asta mi-am ales, iar acum sunt singur și încă nu știu de ce și nici ce-am realizat.

Prefer să știu că drumul meu a fost impus de *Cineva*, că am greșit, am suferit, am afectat și viața altora dintr-un motiv ezoteric. Pentru asta am plătit sau voi plăti cândva!

N-aș vrea să află că sunt doar un microorganism parazit, apărut dintr-o eroare sau din întâmplare, poluând mediul cu inconștiența mea, cu egoismul meu. Iar urmele mele, simple amintiri, vor dispărea în curând, spulberate de cel mai mic val din oceanul